ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Κώστας Φωτάκης**

Δυστυχώς, κανείς δεν έπεσε από τα σύννεφα, όταν διάβασε άρθρο του δημοσιογράφου Γ. Δελαστίκ που κατακεραύνωνε την Ελληνική κυβέρνηση για την “προδοτική” της στάση απέναντι στις προκλήσεις των αλβανών εθνικιστών στην Σερβία και στον κίνδυνο που διατρέχει η χώρα από αυτούς. Με άλλοθι την υπεράσπιση της πατρίδας ξεδιπλώνεται ένας απίστευτος εθνικισμός, καλεί την Κυβέρνηση του Σαμαρά-Βενιζέλου και του κεφαλαίου να πάρουν μέτρα ενάντια στους Αλβανούς που ονειρεύονται « να αρπάξουν την Κέρκυρα, την Ήπειρο και τη Δυτική Μακεδονία» και φυσικά αναφέρεται στο σύνολο του αλβανικού λαού και όχι σε φασιστικές ομάδες. Ταυτίζοντας, ως συνήθως κάθε λαό με την κυβέρνηση του και τις πιο αντιδραστικές πολιτικές, συνεπής με την λογική του «ενιαίου έθνους».

Πώς αλλιώς μπορεί να κατανοηθούν αυτές οι θέσεις εκτός από το ότι είναι λάδι στο μύλο του εθνικισμού, της εκμετάλλευσης και του πολέμου.

Ας προσπαθήσουμε να δούμε την πραγματικότητα στα Βαλκάνια (την πυριτιδαποθήκη της Ευρώπης) διαφορετικά χωρίς τους παραμορφωτικούς φακούς του αστικού εθνικισμού. Σε αυτή την ταραγμένη περιοχή, ιμπεριαλιστικά κέντρα, κατά τόπους αστικές τάξεις και οι τοπικές κυβερνήσεις ξεδιπλώνουν μια κοινή πολιτική γραμμή απύθμενης εκμετάλλευσης των λαών. Από την Σλοβενία, την Βουλγαρία την Αλβανία και την Μακεδονία μέχρι την Σερβία και τη Ρουμανία, διαμορφώνεται μία ζώνη πάμφθηνων εργαζόμενων και ανέργων χωρίς κανένα εργασιακό δικαίωμα, βορά στις εκμεταλλευτικές ορέξεις των εταιριών. Ζώνες ελεύθερου εμπορίου και μεσαιωνικών συνθηκών εργασίας διαμορφώνονται σε κάθε επιμέρους χώρα.

150 με 450 ευρώ μηνιάτικο, 50% ανεργία, κατάργηση της δημόσιας περίθαλψης, παιδείας, δήμευση εργατικών περιουσιών. Το τραφικινγκ, τα ναρκωτικά και το εμπόριο όπλων ολοκληρώνουν την εκμετάλλευση και την απαξίωση της ζωής των ανθρώπων. Οι χειρότερες

εργασιακές σχέσεις εξάγονται από χώρα σε χώρα στο όνομα της «ανταγωνιστικότητας» και της κερδοφορίας του κεφαλαίου, συμπιέζοντας προς τα κάτω μισθούς και δικαιώματα. Ακόμα και βιολογικά οι πληθυσμοί μειώνονται σταθερά κάτω από την άγρια, απάνθρωπη εκμετάλλευση.

Η εθνοτική διαίρεση, οι εδαφικές διεκδικήσεις, η «υπεράσπιση της πατρίδας», οι πόλεμοι, ολοκληρώνουν την εκμετάλλευση και αποτελούν δίχτυ προστασίας για τα συμφέροντα των εκμεταλλευτών, εθνικών και υπερεθνικών . Αποτελούν το «απόλυτο όπλο» των αστικών τάξεων για την επιβολή των συμφερόντων τους. Ιστορικές αντιθέσεις υποδαυλίζονται και συνοριακές διαφορές ανακαλύπτονται για να υποταχτεί ο εσωτερικός ταξικός εχθρός και να ανακοπεί η διεθνική ενότητα του. Σε όλα τα βαλκάνια η γραμμή είναι μία ο φτωχός άνεργος Αλβανός του Μακεδονικού Τετόβου να μισεί τον φτωχό Σλαβομακεδόνα και να του χρεώνει όλα τα δεινά και την πείνα. Ο σέρβος εργαζόμενος των 50 ευρώ να βρίσκει πως φταίνε οι Κοσοβάροι Αλβανοί και οι Βόσνιοι Μουσουλμάνοι. Για την μιζέρια του ο Ρουμάνος χωρικός να απεχθάνεται των Βούλγαρο που του ρίχνει τις τιμές και ο έλληνας εργαζόμενος να αισθάνεται ότι το «έθνος μας απειλείτε».....απ΄όλους . Και οι πάνω οι κρατούντες να μας «αρμέγουν» κανονικά και για πάντα. Μέσα στην κρίση, όλες αυτές οι αντιθέσεις θα οξύνονται και θα αξιοποιούνται όλο και περισσότερο. Κάθε φορά που κάποια αστική τάξη θα αισθάνεται απειλή ή κάποιο ιμπεριαλιστικό κέντρο επανασχεδιάζει την ζώνη κυριαρχίας του, το ενδεχόμενο πολεμικών συρράξεων δεν θα είναι σενάριο επιστημονικής φαντασίας.

Σε αυτόν τον επικίνδυνο για τους λαούς δρόμο συμβάλλουν με τον τρόπο τους και τις δυνάμεις τους και διάφοροι «αριστεροί» δημοσιολόγοι που έχουν πάρει εργολαβία την «υπεράσπιση της πατρίδας» και την καλλιέργεια «εθνικού μίσους». Σε διατεταγμένη υπηρεσία; Κάθε άλλο. Με αγνές προθέσεις και ανάλυση που προτάσσει το εθνικό απέναντι στο ταξικό και την κοινωνική απελευθέρωση. Βέβαια η ιστορία έχει αποδείξει ότι ο δρόμος για την κόλαση είναι στρωμένος με καλές προθέσεις και η ματωμένη ιστορία των Βαλκανίων μάλλον θα πρέπει να ωθήσει τις δυνάμεις της εργασίας στην αναζήτηση άλλων δρόμων.

Η κριτική σε τέτοια δημοσιεύματα θα μπορούσε να μείνει σε επίπεδο αντιπαράθεσης απόψεων και γνωμών, όμως η εποχή δεν αφήνει τέτοια περιθώρια. Τα βαλκάνια είναι πάντα ένα βήμα πριν τον πόλεμο και το αιματοκύλισμα των λαών. Επί της ουσίας από το ’90 και μετά οι πολεμικές αναμετρήσεις και τα θερμά επεισόδια δεν έχουν σταματήσει ποτέ

Σε μια χώρα που έχεις το μεγαλύτερο νεοναζιστικό Κόμμα με τις απόψεις του να διαχέονται σε μεγάλα τμήματα της κοινωνίας και της εργατικής τάξης, δεν δικαιούσαι να τονίζεις τις εθνοτικές διαφορές, αν θέλεις να είσαι με την πλευρά των καταφρονεμένων και να λέγεσαι

αριστερός. Δεν μπορείς να προτάσεις την επιθετικότητα των «άλλων» όταν η χώρα σου έχει τον μεγαλύτερο ,πλην Τουρκίας στρατό στην περιοχή. Όταν έχει στρατιωτικές μονάδες σε εικοσιπέντε χώρες σε πολεμικές αποστολές, με κόστος τρία τρις ευρώ, τα τελευταία δέκα χρόνια (λεφτά από την υγεία, την παιδεία και την ασφάλιση της εργατικής τάξης). Δεν μπορείς να κατηγορείς για επιθετικότητα, πρώτα, τους «άλλους» με αφορμή κυρίως τακτικές φασιστών, παραστρατιωτικών , όταν στην χώρα σου ο επίσημος στρατός τραγουδάει «θα σπάσουμε τα σύνορα να μπούμε στην Τουρκία» ή «έχω μια αδερφή .....την λένε βόρειο Ήπειρο την αγαπώ πολύ» ή «Μακεδονία ξακουστή» ή δεκάδες άλλα τέτοια «φιλειρηνικά» τραγούδια. Δεν μπορείς να καταγγέλλεις πρωτίστως την επιθετικότητα των Αλβανών φασιστών και να καλείς την κυβέρνηση σου (αυτή της ακραίας εκμετάλλευσης την εχθρική προς τον λαό) να πάρει μέτρα, όταν στην χώρα σου δεκάδες Αλβανοί μετανάστες έπαθαν «ατυχήματα» στα βουνά της Ηπείρου κυνηγημένοι από τις Ειδικές Δυνάμεις και όταν έχει «χαθεί» ο αριθμός των μεταναστών που έχουν εξοντωθεί από τους φασίστες της χώρας σου, στους δρόμους της Αθήνας και στα κρατητήρια της ασφάλειας. Δεν μπορείς να «τσιμπάς» σε σχέδια αστικών και ιμπεριαλιστικών κέντρων που προσβλέπουν στην διαίρεση των κάτω για στον έλεγχο και την διεύρυνση της εκμετάλλευση.

Γιατί ο άνθρωπος που τάσσεται με την κοινωνική απελευθέρωση πρώτα και κύρια κινδυνεύει από την κυβέρνηση και τους φασίστες της χώρας του

Η μοίρα και τα συμφέροντα των εργαζόμενων και ανέργων των Βαλκανίων είναι κοινά δεν έχουν πατρίδα και μπορούν να ενώνουν. Η ανάγκη ανατροπής της κοινής γραμμής των Βαλκανικών κυβερνήσεων η διάλυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η συνολική κοινωνική ανατροπή και απελευθέρωση σε όλη την περιοχή είναι μονόδρομος όχι μόνο για να ευημερούν οι άνθρωποι στην περιοχή αλλά και για να επιβιώσουν. Από την άλλη η υποταγή στα διλλήματα των πατρίδων, των συνόρων, του κέρδους, των αγορών, της ανταγωνιστικότητας, όχι μόνο διασπά την ενότητα των κάτω, αλλά τους επιφυλάσσει την επανάληψη του ίδιου έργου. Αυτού της αβίωτης καθημερινής πραγματικότητας και των πολεμικών πεδίων που ¨αδερφός θα σκοτώνει αδερφό».
Ευτυχώς τον προηγούμενο χρόνο ζήσαμε την κοινή εξέγερση των όλων εθνοτήτων της Βοσνίας απέναντι στην εκμετάλλευση των εγχώριων και υπερεθνικών αφεντικών. Εξέγερση που «χάθηκε» από τα ΜΜΕ. Όπως έχουν χαθεί και οι κοινές κινητοποιήσεις Ελλήνων και Βουλγάρων εργατών στις Ελληνικές επιχειρήσεις- κάτεργα στη Βουλγαρίας. Οι άνθρωποι αυτοί αισθάνονται πρωτίστως εργάτες με κοινά συμφέροντα, ενάντια στον Έλληνα εργοδότη και δευτερευόντως Έλληνες και Βούλγαροι. Αυτά τα μειοψηφικά γεγονότα ανοίγουν επικίνδυνους δρόμους για το σύστημα και μπορεί να γίνουν «σκηνή από ταινία προσεχώς».